

T.C. YARGITAY HUKUK GENEL KURULU

E. 2013/4-1726 K. 2015/1261

T. 22.4.2015

- **MANEVİ TAZMİNAT DAVASI (Gazetecilik Etiğine Uygun Bir Biçimde Davranmayan Doğru ve Güvenilir Bilgi Vermek İçin İyi Niyetli Hareket Etmeye Yönelik Ödev ve Sorumluluklarını Yerine Getirmeyen Davalıların Yaptığı Yayının Davacının Kişilik Hakkına Saldırı Teşkil Ettiğinin Kabul Edilmesi Gerektiği)**
- **BASIN YOLUYLA KİŞİLİK HAKLARINA SALDIRI (Manevi Tazminat - Gazetecilik Etiğine Uygun Bir Biçimde Davranmayan Doğru ve Güvenilir Bilgi Vermek İçin İyi Niyetli Hareket Etmeye Yönelik Ödev ve Sorumluluklarını Yerine Getirmeyen Davalıların Yaptığı Yayının Davacının Kişilik Hakkına Saldırı Teşkil Ettiği)**
- **GAZETECİLİK ÖDEV VE SORUMLULUKLARI (Davacı Gibi Kamuoyuna Mal Olmuş Yüksek Yargı Başkanlığı Yapan Bir Kişi Hakkında Yazılan Bir Kitaba İtiyatlı Yaklaşılması En Azından Kitabın Yayınlanmasından Sonra Davacının Cevap Hakkının Kullanıp Kullanmadığının Beklenmesi Gazetecinin Ödev ve Sorumlulukları Arasında Kabulü Gerektiği)**
- **İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ (Sınırının Aşılması ve Kişilik Hakkına Saldırı Seviyesine Ulaşması Halinde Manevi Tazminat İstenebileceği - Doğru ve Güvenilir Bilgi Vermek İçin İyi Niyetli Hareket Etmeye Yönelik Ödev ve Sorumluluklarını Yerine Getirmeyen Davalıların Yaptığı Yayınla Davacının Kişilik Hakkına Saldırıldığı)**

4721/m.24

ÖZET : Dava, basın yoluyla kişilik hakkına saldırı nedenine dayalı tazminat istemine ilişkindir. İfade özgürlüğü sınırının aşılması ve kişilik hakkına saldırı seviyesine ulaşması halinde 6098 sayılı T.B.K.58. ve 4721 sayılı T.M.K.24. maddeleri gereğince manevi tazminat istenebilecektir. Davacı gibi kamuoyuna mal olmuş, yüksek yargı başkanlığı yapan bir kişi hakkında yazılan bir kitaba itiyatlı yaklaşılması en azından kitabın yayınlanmasından sonra davacının cevap hakkının kullanıp kullanmadığının beklenmesi gazetecinin ödev ve sorumlulukları arasında kabul edilmelidir. Mevcut bu durum dikkate alındığında; gazetecilik etiğine uygun bir biçimde davranmayan, doğru ve güvenilir bilgi vermek için iyi niyetli hareket etmeye yönelik ödev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen davalıların yaptığı yayının davacının kişilik hakkına saldırı teşkil ettiğinin kabul edilmesi gereklidir.

DAVA : Taraflar arasındaki "manevi tazminat" davasından dolayı yapılan yargılama sonunda; Ankara 17. Asliye Hukuk Mahkemesince davanın kısmen kabulüne dair verilen 8.3.2011 gün ve 2009/385 E - 2011/83 K. sayılı kararın incelenmesi davacı ve davalılar vekili tarafından istenilmesi üzerine, Yargıtay 4. Hukuk Dairesinin 1.10.2012 gün ve 2011/11347 E.-2012/13918 K. sayılı ilamı ile;

(... Dava: basın yoluyla kişilik haklarına saldırı sebebiyle uğranılan manevi zararın ödetilmesi istemine ilişkindir.

Yerel mahkemece, istemin kısmen kabulüne dair verilen karar, davacı ve davalılardan F... A.Ş. ve A. D. vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Davacı davaya konu edilen Zaman Gazetesi'nin 12.5.2008 tarihli nüshasında "Ergenekoncular Komutanlıkları Birleştiren Geçide Saldırı Planlamış" başlığı altında yapılan haberin ara başlığında "Y. G. Cıa ajanı" şeklinde ifadelere yer verildiğini, haberde Z. Ç.'in "Kod adı: Darbe" isimli kitabında geçen belgelerden bahsedildiğini, bu belgelerin mit belgesi olduğuna dair en küçük bir açıklığın olmadığını, habernin gerçek dışı ve karalama maksatlı olduğunu belirterek kişilik haklarına saldırı sebebiyle uğradığı manevi zararın ödetilmesini istemiştir.

Davalı, davaya konu haberde dava dışı Z. Ç.'in kaleme aldığı "Kod adı: Darbe" isimli kitapta yer alan ifadelere yer verildikten sonra kitapta davacıyla ilgili ortaya atılan bir kısım iddialara yer verildiğini, davacıyla ilgili saptamaların birer iddia olduğu ve mit tarafından doğrulanmadığının da haber altında "mitden Belge Açıklaması" başlığı altında verildiğini, haberin bütünüyle değerlendirilmesi gerektiğini belirterek haksız ve yersiz açılan davanın reddini savunmuştur.

Dosyadaki bilgi ve belgelerle davaya konu Zaman Gazetesi'nin 12.5.2008 tarihli sayısında "Ergenekoncular Komutanlıkları Birleştiren Geçide Saldırı Planlamış" başlığı altında yapılan haber ve dava dışı Z. Ç. tarafından kaleme alınan "Kod adı: Darbe" isimli kitap bir bütün olarak incelendiğinde; Kod adı: Darbe isimli Kitabın 135. ve 136. sayfasında "Y. G. Ö., Ç. B. ve R. B. Cıa Ajanyı mış?" başlıklı yazı yazıldığı ve iddia edilen ajan kodlarına da yer verildiği, davaya konu yayın içeriğinde ise "Y. G. Ö. Cıa ajanlara başlığıyla yapılan haberin devamında "... Z. Ç., son kitabında başka belgelere de yer veriyor. mit tarafından hazırlanan ve eski Anayasa Mahkemesi Başkanı Y. G. Ö.'in Cıa ajanı olduğunu gösteren belge de var. iddiaya göre Ö., 1994 yılı başlarında cıa Türkiye masası eski şeflerinden Direktör Albay W.6ob tarafından cıa ile irtibatlandırılıyor." denilerek Kod adı: Darbe isimli kitapta yazılan iddialara yer verildiği ve haberin alt kısmında da "Mit'ten Belge Açıklaması" başlığıyla mit'in Kod adı: Darbe isimli kitapla ilgili bilgi ve belgelerin gerçek olmadığına dair yapmış olduğu açıklamaya da haberde yer verildiği anlaşılmaktadır.

Basının görevi, okuyucuyu bilgilendirmek olup bu görevi yaparken okuyucunun ilgisini çekecek güncel konuları dikkat çekici biçimde haber yapabilir Diğer yandan basının yayının yapıldığı andaki verilmiş biçimine, yani görünür gerçekliğe göre haber yapması yeterli olup somut gerçekliği araştırma yükümlülüğü bulunmamaktadır. Davaya konu yayında dava dışı Z. Ç. tarafından kaleme alınan Kod adı: Darbe isimli kitaptaki iddiaların gündeme getirildiği, bu kitapta yayınlanan bilgi ve belgelerin gerçek olmadığı ve kurumla bağlantısı olmadığı yönündeki mit'den yapılan açıklamaya da haberde yer verildiği gözetildiğinde yayının hukuka aykırılığında ve dolayısıyla davacının kişilik haklarının zedelendiğinden söz edilemeyeceği ortadır. Şu halde, manevi tazminat koşulları oluşmadığından istemin tümünden reddine karar verilmesi gerekirken yazılı gerekçeyle kısmen kabul kararı verilmiş olması doğru değildir. Bu sebeple kararın bozulması gerekmiştir...),

Gerekçesiyle oyçokluğuyla bozularak dosya yerine geri çevrilmekle, yeniden yapılan yargılama sonunda; mahkemece önceki kararda direnilmiştir.

H.G.K.nca incelenerek direnme kararının süresinde temyiz edildiği anlaşıldıktan ve dosyadaki kağıtlar okunduktan sonra gereği düşünüldü:

KARAR : Dava, basın yoluyla kişilik hakkına saldırı nedenine dayalı tazminat istemine ilişkindir.

Davacı Y. G. Ö. vekili Zaman Gazetesinin 12 Mayıs 2008 tarihli sayısında davalılardan A. D.'in imzasıyla "Ergenekoncular, komutanlıkları birleştiren geçide saldırı planlamış" başlıklı bir haber-yazının yayımlandığını, bu yazının 2. sütunundaki "Y. G. Ö. Cıa ajanı" ara başlığı altında Z. Ç.'in kitabında geçen belgeler arasında "Mit tarafından hazırlanan ve eski Anayasa Mahkemesi Başkanı Y. G. Ö.'in Cıa ajanı olduğunu gösteren bir belge de var" denildikten sonra kendisinin kod numarasıyla ajan olduğunun ileri sürüldüğünü, gerçek dışı, amaçlı bir karalama ve iftira olan bu haberin Z. Ç.'in kitabından belge edinildiğinin ileri sürüldüğünü, Z. Ç.'in kitabının 135 ve 136 sayfa larında belirtilen uydurma ve safsataya dair kağıdın mit belgesi olduğuna dair en küçük bir açıklığın olmadığını, Z. Ç.'in kitabını bahane ederek müvekkilini kamuoyunda küçük düşürmek halkın kötü duygularıyla karşılaştırmak için sahtecilikle düzenlenen kağıttaki yazıların devlet organına dair ciddiye alınacak bir belge olduğu izlenimini vermek için "Mit belgesi" nitelemesi eklendiğini, Anayasa Mahkemesi başkanlığı yapmış birinin abd cıa ajanı olarak göstermenin hiçbir geçerli kuralla bağdaşmayan ölçüsüzlük, basın ahlak kurallarına ters düşen, kişilik ve onuruna zarar veren ağır bir saldırı olduğunu iddia ederek davalılardan 10.000 TL manevi tazminatın alınmasına karar verilmesini dava ve istemiştir.

Davalılar cevap dilekçesinde özetle; davaya konu haberde dava dışı Z. Ç.'in kaleme aldığı "Kod Adı: Darbe" isimli kitapta yer alan ifadelere yer verildikten sonra kitapta davacıyla ilgili ortaya atılan bir kısım iddialara yer verildiğini, davacıyla ilgili saptamaların birer iddia olduğunu ve mit tarafından doğrulanmadığı da haber altında 'mit'ten belge açıklaması" başlığı altında açıkça vurgulandığını, davacının iddia ettiği gibi kendisi kamuoyu nezdinde karalanmamış bilakis kendisi hakkında ortaya atılan iddiaların Mit tarafından yalanlandığı bildirilmek suretiyle tam bir gazetecilik örneği gösterildiğini, yayının olayın maddi gerçekliği saptandıktan sonra verilebileceği kabul edilecek olursa, haber verme hakkı sınırlandırılmış olacağını, maddi gerçeğin ortaya çıkarılmasının zaman aldığını, gazetecinin maddi gerçeği araştırmak ve ortaya çıkarmakla yükümlü olmadığını savunarak haksız davanın reddine karar verilmesini istemiştir.

Mahkemece "Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarlığının açıklaması bilinmesine ve atıf yapılan kitaptaki açıklamaya rağmen davaya konu haber-yazının "Y. G. Ö. Cıa ajanı" alt başlığı altında ve yukarda yazıldığı şekliyle verilmesi davacının kişilik haklarına saldırı niteliğindedir gerekçesiyle tazminat istemi kısmen kabul edilmiştir. Taraf vekillerinin temyizi üzerine karar Özel Dairece, yukarda açıklanan sebeplerle bozulmuştur.

Mahkeme, önceki gerekçeleri tekrar ederek direnmiş; hükmü davalılardan F... A. Ş. ve A. D. vekili temyize getirmiştir.

1982 Anayasası'nın 90. maddesinin son fıkrasına göre usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası antlaşmalar kanun hükmünde olduğuna göre. mahkemelerin önlerine gelen uyuşmazlıklarda usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası antlaşmalar ile iç hukukun birlikte yorumlanması ve uygulanması gerekmektedir.

Hal böyle olunca, Türkiye'nin taraf olduğu Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nde (AİHS) ifade özgürlüğünün nasıl düzenlendiğini ve sözleşmenin uygulanmasını sağlayan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararlarının incelenmesi gerekmektedir.

"İfade özgürlüğü" başlıklı AİHS'nin 10/1. maddesi; "Herkes ifade özgürlüğüne hakkına sahiptir. Bu hak, kamu makamlarının müdahalesi olmaksızın ve ülke sınırları gözetilmeksizin, kanaat özgürlüğünü ve haber ve görüş alma ve verme özgürlüğünü de kapsar. Bu madde, Devletlerin radyo, televizyon ve sinema işletmelerini bir izin rejimine tabi tutmalarına engel değildir." hükmünü içermekte olup, hangi hallerde ifade özgürlüğünün sınırlandırılabilirliği de aynı maddenin 2. fıkrasında düzenlenmektedir.

İfade özgürlüğü, demokratik bir toplumun en önemli temellerinden birisi olup, toplumsal ilerlemenin ve her kişinin gelişiminin başlıca koşullarından birini teşkil etmektedir. AİHS'nin 10. maddesinin 2. fıkrası saklı kalmak koşuluyla, ifade özgürlüğü, yalnızca iyi karşılanan ya da zararsız veya önemsiz olduğu düşünülen değil, aynı zamanda kırııcı, hoş karşılanmayan ya da kaygı uyandıran "bilgiler" ya da "düşünceler" için de geçerlidir: çoğulculuk, hoşgörü ve açık düşünce bunu gerektirir ve bunlar olmaksızın "demokratik bir toplum" olamaz. (Handyside-Birleşik Krallık, §49). 10. maddede benimsenen ifade özgürlüğü bu şekilde olmakla birlikte, yine de dar bir yorum gerektiren istisnalar içermektedir ve bu hakkı kısıtlama ihtiyacının ikna edici bir biçimde ortaya konması gerekmektedir (Pakdemirli v. Türkiye kararı). (HGK'nın 10.12.2014 gün ve 2013/4-1300,1017 ve HGK'nın 16.4.214 gün ve 2013/4-1007,537)

İfade özgürlüğüne yapılan müdahalenin ifade özgürlüğünü ihlal edip etmediğini aşağıdaki kriterleri uygulayarak tespit etmelidir.

1. Müdahalenin yasayla öngörülmesi:

AİHS'nin 10/2. maddesinde yer alan "Yasayla öngörülme" ifadesi ilk olarak, ifade özgürlüğüne müdahalenin iç hukukta bir dayanağı olmasını gerektirir. Ancak, söz konusu ifade, hukuki normların ilgili kişinin erişiminde olmasını, sonuçlarının öngörülebilmesini ve hukukun üstünlüğü ilkesine uygun olmasını gerektiren kanun niteliğine de atıfta bulunmaktadır (Association Ekin/Fransa, no. 39288/98; Ürper ve diğerleri Türkiye kararı).

2. Müdahalelerin meşru bir amaç izleyip izlemediği konusu:

Sözleşmenin 10/2. maddesine göre, bu özgürlüklerin kullanılması "...demokratik bir toplumda ulusal güvenliğin, toprak bütünlüğünün veya kamu güvenliğinin korunması, kamu düzeninin sağlanması ve suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın, başkalarının şöhret ve haklarının korunması, gizli bilgilerin yayılmasının önlenmesi veya yargı erkinin yetki ve tarafsızlığının güvence altına alınması için gerekli olan bazı formaliteler, koşullar, sınırlamalar veya yaptırımlara tabi tutulabilir."

Açıkça görüldüğü üzere yasayla düzenlemek şartıyla "başkalarının şöhret ve haklarının korunması" amacıyla ifade özgürlüğünün sınırlandırılabilirliği kabul edilmekte olup, ancak burada sınırlama haklı olsa bile. bu kez sınırlamanın orantılılığı gündeme gelecektir (B.K.. Sınırlamanın orantısızlığı konusunda Pakdemirli v. Türkiye kararı). Ancak kişilik hakkının korunmasıyla ifade özgürlüğü arasındaki dengeyi iyi sağlamak gerekmektedir. Özellikle siyasetçilerin ve devlet görevlilerinin kişilik hakları ve şöhretleri söz konusu olduğunda, bu dengede ifade özgürlüğünün ağır bastığı konusunda kuşku yoktur. Diğer bir deyişle, terazide bir yanda siyasetçilerin ve devlet görevlilerinin "kişilik hakları", diğer yanda "ifade özgürlüğü" bulunduğu durumlarda, tercihin daha çok ifade özgürlüğünden yana kullanıldığı söylenebilir (

O. Doğru, A. Nalbant; İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi Açıklama ve Önemli Kararlar, C. 2. Ankara 2013, s. 232).

3. Müdahalelerin demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığı konusu:

İfade özgürlüğünün demokratik bir toplumun temel yapılarından birini oluşturduğu ve toplumun gelişimi ve bireyin kendini gerçekleştirme için temel koşullarından biri olduğu hatırlatılmalıdır. (Lingens/Avusturya, A Serisi no. 103). İfade özgürlüğü istisnalara tabi olsa da. bu istisnalar dar bir biçimde yorumlanmalı ve sınırlama nedeni ikna edici bir biçimde ortaya konmalıdır (Observer ve Guardian/Birleşik Krallık. A Serisi no. 216).

1982 Anayasasına göre "herkes, düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir ve her ne sebep ve amaçla olursa olsun kimse, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; düşünce kanaatleri sebebiyle kınanamaz ve suçlanamaz. Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir ve bu hürriyet resmi makamların müdahalesi olmaksızın haber veya fikir almak ya da vermek serbestliğini de kapsar.

Anayasa'nın 26. maddesinin 2. fıkrasında bu hürriyetlerin kullanılması, sınırlandırılması düzenlenmiştir; millî güvenlik, kamu düzeni, kamu güvenliği, Cumhuriyetin temel nitelikleri ve Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün korunması, suçların önlenmesi, suçluların cezalandırılması, Devlet sırrı olarak usulünce belirtilmiş bilgilerin açıklanmaması, başkalarının şöhret veya haklarının, özel ve aile hayatlarının yahut kanunun öngördüğü meslek sırlarının korunması veya yargılama görevinin gereğine uygun olarak yerine getirilmesi amaçlarıyla sınırlanabileceği ifade edilmiştir.

İfade özgürlüğü sınırının aşılması ve kişilik hakkına saldırı seviyesine ulaşması halinde 6098 sayılı T.B.K.58. ve 4721 sayılı T.M.K.24. maddeleri gereğince manevi tazminat istenebilecektir.

Somut olaya bu kapsamda bakıldığında; davalı gazete dava dışı Z. Ç. adlı yazarın kitabından alıntı yapmış ve 'Y. G. Ö., Cıa ajanı' başlığı ile 'Ergenekon'un Çöküşü 1' ve 'Çöküşü 2' isimli kitaplarıyla dikkatleri çeken Z. Ç., son kitabında başka belgelere de yer veriyor. Bunlar arasında, mit tarafından hazırlanan ve eski Anayasa Mahkemesi Başkanı Y. G. Ö.'in cıa ajanı olduğunu gösteren bir belge de var. iddiaya göre Ö. 1994 yılı başlarında cıa Türkiye masası eski şeflerinden Direktör Albay W.Bob tarafından cıa ile irtibatlandırılıyor. 'Güvenilir ajanlar1 statüsünde yer alan Özden, ec-7-97 kod numarasıyla kaydedilmiş" şeklinde haber yapılmıştır.

Yargılama sırasında yazıda geçen ve kitapta kaynak olarak gösterilen belgenin bulunup bulunmadığı mit Müsteşarlığından sorulmuş; mit müsteşarlığı söz konusu belgenin bulunmadığını bildirmiştir.

Hemen şunun ifade edilmesi gereklidir ki; yayın kaynak kitap dikkate alınmaksızın değerlendirilmeye tabi tutulduğunda: sade vatandaşın bile delil olmaksızın ajanlıkla suçlanması kişilik hakkına saldırı oluşturabilecek iken, 1979 yılında Anayasa Mahkemesi üyeliğine seçilen ve 1995 yılına kadar iki dönem Başkanlık olmak üzere Anayasa Mahkemesi üyeliği ve başkanlığı gibi saygın bir kamu görevini yerine getirmiş bir hakimin ajanlıkla suçlanmasının kişilik hakkına saldırı teşkil edeceği tartışmasız kabul edilmelidir.

Tartışılması gereken sorun gazetenin kaynak olarak gösterdiği bir yayının bulunması ve yayının kendi içinde somut belgelere dayanması halinde gazetecinin yaptığı yayın sebebiyle sorumlu tutulup tutulamayacağı noktasında toplanmaktadır.

AİHM, sürekli olarak gazetecilerin gazetecilik etiğine uygun bir biçimde davranarak doğru ve güvenilir bilgi vermek için iyi niyetli hareket etmeye yönelik ödev ve sorumluluklarına vurgu yapmaktadır (Bladet Tromso ve Stensaas v Norveç, 1999-111; 29 ehrr 125 para 65). Gazetecilerin "ödev ve sorumlulukları" kavramı gazetecilik etiğine uygun bir biçimde doğru ve güvenilir bilgi vermek için iyi niyetli hareket etme gerekliliğiyle yakından bağlantılıdır (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi Hukuku, D.J. Harris, M.O'Boyle, E.P.Bates. C.M.Buckley, Avrupa Konseyi, 2013, (Türkçe 1. baskı). Bu bağlamda tartışmalı olan bir soru, basının gazetecilik etiğine ve özenine uygun olarak yayınladığı bilginin doğruluğunu ve güvenilirliğini teyit etmek için ne ölçüde bağımsız olarak araştırma yürütmesi gerektiğidir.

Burada şunun ifade edilmesi gereklidir ki; demokraside basın özgürlüğünün öneminin büyük olduğu göz önüne tutulduğunda basının genel bir kural olarak resmi bir kaynağın ayrıntılarıyla ilgili araştırma yürütme külfetinden muaf tutulması hayati bir önem taşımaktadır. Ancak özel kişilere iftira niteliğindeki olgusal açıklamaların doğrulanmasına yönelik mutad yükümlülüklerinden muaf tutulması için hususi gerekçeler gerekmektedir. Bu gerekçelerin mevcut olup olmadığı özellikle söz konusu iftiranın niteliği ve derecesine ve iddialarla ilgili haber kaynaklarının makul olarak ne ölçüde güvenilir kabul edilip edilmeyeceğine bağlıdır.

H.G.K. şunu da tespit etmiştir; kitap 2008 yılı mayıs ayında yayınlanmış davacıya hakkındaki iddialar konusunda savunma fırsatı tanınmadan 12.5.2008 tarihinde eldeki davaya konu yayın yapılmıştır. Davacı gibi kamuoyuna mal olmuş, yüksek yargı başkanlığı yapan bir kişi hakkında yazılan bir kitaba itiyatlı yaklaşılması en azından kitabın yayınlanmasından sonra davacının cevap hakkının kullanıp kullanmadığının beklenmesi gazetecinin ödev ve sorumlulukları arasında kabul edilmelidir.

Görüşmeler sırasında bir kısım üyeler davaya konu haberin yayınlanan bir kitaba dayandığını, gazetecinin yayınlanan kitaptaki bilgileri araştırma yükümlülüğü bulunmadığını, kaldı ki haberde kesin ifadelerin de kullanılmadığını savunarak direnme kararının bozulmasını savunmuşlar ise de bu görüş kurul çoğunluğu tarafından kabul edilmemiştir.

Mevcut bu durum dikkate alındığında: gazetecilik etiğine uygun bir biçimde davranmayan, doğru ve güvenilir bilgi vermek için iyi niyetli hareket etmeye yönelik ödev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen davalıların yaptığı yayının davacının kişilik hakkına saldırıldığı teşkil ettiğinin kabul edilmesi gereklidir.

Yukarıda açıklanan sebeplerle usul ve yasaya uygun bulunan direnme kararının onanması gerekir. Ne var ki, hükmedilen manevi tazminatın miktarı yönünden davalılar vekilinin temyiz itirazları incelenmediğinden dosyanın Özel Dairesine gönderilmesi gerekir.

SONUÇ : Yukarıda açıklanan sebeplerle yerel mahkemenin direnme kararı doğru olmakla birlikte hükmedilen tazminat miktarına yönelik davalılardan F... A.Ş. ve A. D. vekilinin temyiz itirazlarının incelenmesi için dosyanın 4. Hukuk Dairesine Gönderilmesine, 22.04.2015 tarihinde oyçokluğuyla karar verildi.

